

בש"פ 1541/16 - מדינת ישראל נגד אמיל רפאלוב

בבית המשפט העליון

בש"פ 1541/16

כבוד השופט נ' הנדל
מדינת ישראל

לפני:
המבקש:

נ ג ד

אמיל רפאלוב

המשיב:

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996

כ"ח באדר א התשע"ו (08.03.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד נורית הרצמן

בשם המבקשת:

עו"ד יורם שפטל, עו"ד אמיר נבון

בשם המשיב:

החלטה

1. מונחת לפניי בקשה (תשיעית) להארכת מעצר בתשעים יום לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, או עד למתן פס"ד בת"פ 44877-06-13 בבית המשפט המחוזי מרכז, לפי המוקדם ביניהם. ברקע, החלטת בית משפט קמא לפיה ישנן ראיות לכאורה לביסוס ההאשמות, עילת מעצר והעדר חלופה. בחינת בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, נבדקת על פי שתי אמות מידה: מסוכנות הנאשם וקצב ניהול המשפט.

2. באשר למסוכנות, העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום הן חמורות, וכוללות בין היתר: סחר בנשק לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק); קשירת קשר לביצוע חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 499(א1) לחוק; סחר בסם מסוכן לפי סעיף 13 ו-19א לפקודם הסמים המסוכנים [נוסח חדש] תשל"ג-1973. חלק מעבירות אלה מנויות בסעיף 21(א1)(ג) לחוק המעצרים, כעבירות המקימות עילה סטוטורית למעצר עד תום ההליכים.

צודק הסנגור בטענתו שלא כל עבירות הסמים בכתב האישום נמצאות באותה דרגת חומרה, וכן בכך שלא נגרם נזק מעבירות הנשק. עם זאת, לצורך בקשה זו די לומר שכתב האישום שהוגש נגד המשיב כולל שבעה אישומים, מפגש בין המשיב לסוכן שעניינו ארגון נפצים לשם הפעלת מטען חבלה כדי לפגוע באחר, עסקת סם מסוכן מסוג קוקאין בכמות של 50 גר', עסקת סם נוספת של סחר סמים מסוג MDAM במשקל 4 ק"ג, ניסיון לייבא לישראל סם מסוכן מאותו סוג ובכמות דומה ועבירה נוספת של סחר בנשק שעניינה חומר נפץ שניתן לשים במשמנת ראש של רכב אשר יכול להביא למותם של היושבים ברכב. השילוב של עסקאות סמים ונשק מחריף את המסוכנות שעולה מכל יתר העבירות בכתב האישום. בנוסף, בבחינת המסוכנות יש לתת משקל להתנהגותו של המשיב במהלך ההליך, ולעובדה שהוא איים על חוקרי המשטרה (פרוטוקול מיום 30.4.2014) ואף על חלק מהעדים באולם בית המשפט (דיון מיום 30.4.2014; וכן מיום 11.1.2016).

באשר לשיקול השני, מצב הדברים מורכב יותר. כבר בהארכת המעצר השנייה, שהייתה לפני זמן רב, העירה השופטת א' חיות על כך שהמשפט אינו מתקדם בקצב משביע רצון (בש"פ 4014/14). וחזרתי על כך גם אני בהארכת המעצר השישית של המשיב שנידונה בפניי (בש"פ 3894/15) בה הדגשתי כי מטרת סעיף 62 לחוק המעצרים "אינה רק לקבוע האם להאריך את המעצר אם לאו, אלא אף לפקח על ההליך".

3. הסניגור ציין בפניי כי נתקיימו בתיק זה 14 ישיבות הוכחות ובוטלו כ-20 ימי דיון. שני הצדדים מסכימים שהגורם לעיכוב הוא המשיב. כאן נקודת המחלוקת: הסניגור טוען כי הסיבה לביטולים הרבים ולעיכוב בהליך המשפטי הוא החזקתו של המשיב במעצר. לטענתו, המשיב הוא אדם חולה התלוי בקבלת תרופות באופן סדיר אשר נמנעות ממנו בשל תנאי מעצרו. במיוחד הדגיש הסניגור את הקושי בהגעת המשיב לדיונים - וזאת בשל העובדה שהוא שוהה בבית כלא בצפון הארץ (צלמון) הדורש ממנו התארגנות ונסיעה של מספר ימים, דרך תחנות המעבר של שירות בתי הסוהר, כדי להגיע לדיון בבית משפט במרכז. במעברים אלה, לטענת הסניגור, המשיב אינו נוטל את התרופות - מצבו מדרדר - ובשל כך הדיון נדחה. הסניגור מציג סאגה זאת ככרוניקה החוזרת על עצמה כמעט בכל דיון, ולטענתו הדרך היחידה להפסיקה ולאפשר את סיום ההליך היא שחרור המשיב ממעצר. לעומת זאת, התביעה סבורה שהמשיב פועל בזדון במטרה להאט את קצב המשפט. להשלמת התמונה ולהמחשת המורכבות נציין שבחקירת המשיב בפרשת ההגנה נותרה רק שאלה אחת פתוחה אשר הייתה צריכה להתברר מחר, ובכך צריכה הייתה לבוא אל סופה עדותו של המשיב, אך המשיב הגיש, פעם נוספת, בקשה לדחייה בשל מצבו הבריאותי. המדינה ביקשה להמשיך בשמיעת עדי ההגנה בהעדרו, אך המשיב סירב ונקבע שהדיון ידחה (החלטה מיום 7.3.2016 כבוד השופטת ו' מרז).

עם כל ההבנה למצבו הבריאותי של המשיב, אני מתרשם שיש עיגון בחומר לכך שהמשיב נושא באחריות, ולו חלקית, לעיכוב ההליך. לכן, לפי האיזון הנדרש - ובהתחשב בהחלטת ב"מ מחוזי - לפיה הדיון יתקיים מחר לשם קביעת מועדים נוספים, יש מקום להיעתר לבקשה.

4. עם זאת, יש ללמוד ממקרי העבר ולהקדים מזור לבאות, וזאת במספר דרכים:

א. בא כוחו של המשיב טען שהוא ביקש בעבר את העברתו של המשיב לכלא הקרוב יותר לבית המשפט ובקשתו נדחתה על-ידי שירות בתי הסוהר. בלי להביע עמדה בדבר מקום החזקתו הראוי של המשיב, שהרי עמדת שירות בתי הסוהר אינה ידועה לי, יתכן והגיעה העת שהעניין יישקל מחדש.

ב. לנוכח הדחיות המרובות הנגרמות כתוצאה ממצבו הרפואי של המשיב, ולנוכח המחלוקת בין הצדדים בנוגע לתום הלב בהגשת בקשות דחייה אלה, נראה שנכון יהיה שהתביעה תדרוש כי לכל בקשה לדחיית דיון בעתיד, יצורף דו"ח שיתעד האם המבקש נבדק על ידי רופא, והיה וכן- יצורפו לבקשה סיכום הבדיקה ותוצאותיה.

ג. לטענת הסניגור על כך שהמבקש אינו מקבל את תרופותיו באופן סדיר, נראה נכון כי שב"ס ימנה גורם שיזכיר למבקש שעליו להביא את תרופותיו, תוך עריכת זיכרון דברים באשר לתוכן שיחה זו, לרבות תגובת המבקש.

5. המטרה בשלב זה היא להביא לסיומו של המשפט בהקדם האפשרי. נראה שהוראות אלה עשויות לסייע לפתרון המחלוקת הנקודתית בדבר הסיבה האמתית שעומדת מאחורי הדחיות הרבות של מועדי ההוכחות ואף להכווין התנהגות כנדרש על מנת שמקרים אלה לא יישנו בעתיד.

סוף דבר, הבקשה מתקבלת. מעצרו של המשיב מוארך בזאת בתשעים ימים החל מתאריך 9.3.2016, או עד למתן פסק דין בת"פ 44877-06-13 בבית המשפט המחוזי מרכז, לפי התאריך המוקדם ביניהם.

ניתנה היום, כ"ח באדר א' התשע"ו (8.3.2016).

ש ו פ ט